

dette Ændringsforslag, men ogsaa mange andre Medlemmer af dette Ting og det andet Ting, nemlig alle dem, der have været med til at bifalde, billige og støtte Forslagene i 1903. Jeg ser ikke, at der er andre, der kunne have virkelig Grund til at være utilfredse med dette Ændringsforslags Vedtagelse end dem, der overhovedet ikke ville have nogen Kirkeforfatning, altsaa dem, der ikke ere Forfatnings-Venner.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale det af os stillede Forslag.

Johansen: Naar mine Meningsfæller og jeg i Udvalget ikke have kunnet gaa med til det Ændringsforslag, der er stillet af Flertallet, da er Grunden den, at vi mene, at det vil være rigtigt at tage Hensyn til de Ønsker, der ere fremkomne under Menighedsraadsarbejdet i de forløbne 6 Aar. Dette Hensyn er taget i det Lovforslag, der er forelagt os efter at være vedtaget i det andet høje Ting, og jeg har ikke hørt, at noget Menighedsraad har beklaget sig over de Ændringer, som den nugældende Lov er undergaaet i det andet Ting. Vel har der hist og her hævet sig Røster om, at det skulde være nogle meget radikale Ændringer — det er ikke den ærede Ordfører, der har ytret sig saaledes, skønt han dog mener, at de ere af den Beskaffenhed, at hverken han eller hans Meningsfæller ville kunne gaa med til dem —, men ser man nu paa disse Ændringer, da er det vanskeligt at faa Øje paa den Radikalisme, der her skulde være til Stede. Jeg tror overhovedet, at de, der regne sig til den konservative Side, maatte være tilfredse, om der aldrig nogen Sinde skulde fremkomme noget mere radikalt end det, her er Tale om. Jeg skal blot kortelig omtale enkelte af disse Ændringer, men ogsaa de væsentligste.

Der er da først den Ændring, at Menighedsraadet selv skal kunne vælge sin Formand, medens Præsten nu er født Formand. Det er ikke let at begribe, at det skulde være et urimeligt Forlangende fra Menighedsraadene. I mange Tilfælde, d. v. s., naar der er et godt Forhold mellem Præst og Menighed, vil Præsten jo blive valgt til Formand. Hvor det ikke er Tilfældet, vil der blive valgt en anden Formand. Denne Ændring vil vist have sin store Betydning for det Menighedsarbejde, der skal udføres, men at der er noget radikalt deri, kan jeg virkelig ikke se. Jeg er ogsaa nogenlunde sikker paa, at den højttærede Kultusminister, der, før

han indtog denne høje Plads, som Provst har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med Arbejdet rundt om i Menighedsraadene, for det første vil indrømme, at der ikke er noget radikalt i denne Ændring, men jeg gaar ogsaa ud fra at faa Tilslutning fra den Side, naar jeg siger, at det vil fremme Menighedsarbejdet, at Menighedsraadene staa frit overfor Valget af Formand.

En anden Ændring er den, at de, der ere optagne paa Valglisten i 1903, ikke atter behøve at melde sig, men stadig betragtes som valgberettigede.

En tredje Ændring gaar ud paa en Udvidelse af Menighedsraadenes Arbejdsomraade. Man skal just ikke kunne sige, at der er lagt meget Arbejde ind under Menighedsraadene, saa kunde der gives dem yderligere Virksomhed, vilde det vist ikke være af Vejen; ogsaa det vilde have en stor og god Betydning rundt om i Menighederne. Efter Ændringen skal Menighedsraadet kunne bestemme, hvem af Lærerne i Sognet der skal være Kirkesanger; det har jo dog meget at sige, hvem der er Kirkesanger. Menighedsraadet skulde ogsaa i Kirkesangerens Forfald kunne bestemme, hvem der skal læse i Kordøren og forrette anden Kirketjeneste. Der er vist ikke mange, der kunne faa Øje paa den Radikalisme, der skulde ligge i denne Ændring. Det er jo saa naturligt og saa rigtigt, at Menighederne faa Lov til at øve deres Indflydelse, og en afgørende Indflydelse, paa dette Punkt.

En Ændring, som adskillige vist ikke synes om, men finde meget radikal, er den, at Ordet „kan“ er ombyttet med „skal“ der, hvor der er Tale om Embedsbesættelser, idet Menighedsraadet *skal* høres i disse Tilfælde. Vi vide alle, hvilken Interesse det har for Menigheden, hvem de faa til Præst, og det burde absolut overlades fuldstændigt til Menigheden at bestemme, hvem de ville have til Præst. Efter den gældende Lov har det været saa, at Administrationen har kunnet spørge, og det er vel sket i de allerfleste Tilfælde; men for Fremtiden skulde det være en Forpligtelse, og jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Radikalisme i dette.

Se, dette er de mest gennemgribende Ændringer, der ere foretagne i Loven, og dem mener man ikke at kunne gaa med til. Jeg vil dog meget tilraade det høje Ting at gaa med til det Lovforslag, som ligger her paa Tingets Bord, thi for mig gælder det om, at man kan bevare et roligt Arbejde ude omkring i Menighederne.